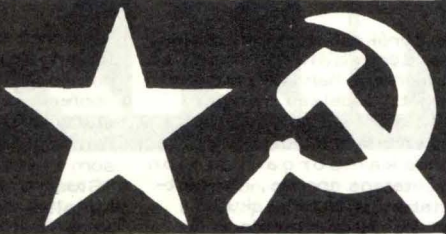

Oppbrudd

TIL KAMP UNDER LEDELSE
AV ARBEIDERKLASSEN
MOT MONOPOLKAPITALEN
OG FOR SOSIALISMEN!

Nr. 2

7 årgang av avisa til SUF (m-l)-stud. 1972

Full opppslutning om EEC-avstemninga!

Husleie streiken:

Intervju med formannen
i Streikekomiteen

Husleiestreiken på studentbyene er nå i sin tredje uke. Det er allerede klart at det er reist en kraftig bevegelse mot husleieøkningene, en bevegelse som kan presse staten til å måtte gå fra dette dyrtidsframstøtet som er rettet spesielt mot leieboerne på studentbyene. På den måten vil en også forpurre statens EEC-forberedelser på ett felt: ved at den ikke uten videre får skrudd husleiene opp til EEC-nivå. At en slik bevegelse mot økte husleier kan få omfattende betydning, ser vi tydelig i Sverige. I Umeå foregår nå den største husleiestreiken i Sverige siden 1936. Umeå-studentene har oppnådd forhandlingsrett med stiftelsen. I Lund, Göteborg og Stockholm har det vært aksjoner. I Lund oppnådde man å presse en økning ned fra 10,9% til 6,2%. OPPBRUDD har tatt kontakt med Brita Hunskaar, formann i streikekomiteen:

• Hvorfor streiker dere?
- Vi har ganske enkelt ikke råd til å betale. Husleiene har steget med over 30% på 13 måneder. Mange er nødt til å ta seg jobb midt i semesteret for å få endene til å møtes. Derfor har vi stilt kravet: INGEN HUSLEIE-ØKNING og 1,71 MILL. KR. FRA STATEN. Med dette vil vi understreke at staten er ansvarlig både for leieboernes kår og arbeidsplassene til de ansatte i Samskipnaden. Dette, sammen med krav om forhandlinger med staten og krav om demokratisk behandling av all husleieøkning, er uttrykt i streikegrunnlaget vårt. (Gjengitt et annet sted i avisa.)

• Hvordan er streiken organisert?
- Hver blokk på Sogn og Kringsjå har på egne møter valgt en blokk-ansvarlig. Disse utgjør tilsammen streikekomiteen, som har valgt et arbeidsutvalg på 8 personer. Streikekomiteen skal lede kampen og eventuelle forhandlinger. Samtidig skal den ikke bare vende oppmerksomheten mot paroler som er vedtatt av allmannamøtene, men også fungere ledende ved å foreslå nye paroler alt etter som situasjonen og forholdene endrer seg.

• Hvordan er situasjonen nå?
- Streiken er i framgang og oppslutningen ser ut til å bli stor. Tillitsmannsutvalget (Sogn) og Leieboerutvalget (Kringsjå) støtter opp under streikekomiteens henvendelser til staten og Samskipnaden (SS). Hovedstyret i SS sitter fortsatt på gjerdet. Departementet har fått frist til 20/2 for å svare på vår henvendelse om forhandlinger. Støtten utenfra begynner å strømme inn. Streikekomiteen oppfordrer alle politiske organisasjoner, fagutvalg, allmannamøter etc. om å vedta støtte til oss. Situasjonen i streiken er absolutt positiv.

• Vi synes det er kommet ut lite propaganda om husleiestreiken. Både studentbyene og Blindern er foreløpig lite preget av at det foregår husleiestreik på studentbyene?
- Det stemmer nok. Vi har hittil gjort for dårlig arbeid når det gjelder propagandaen. Det har ført til at en del folk

FORTSETTES BAKSIDA

Fram for en effektiv

STREIK MOT EEC

Prøveavstemninga som vi nå står oppe i tegner til å bli svært vellykket. Derfor har vi også sett at de reaksjonære har prøvd å sabotere den, ved å foreslå at antall dager skulle kuttes ned, at avstemninga ikke skulle foregå instituttvis osv.

Samtidig holder landets gymnasiaster (ca. 50 000) også prøveavstemninger. På universitetet har Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen vedtatt å oppfordre til politisk streik i forbindelse med stortingsbehandlinga av EEC-saka.

Disse tiltaka betyr ikke bare at store deler av ungdommen massivt og kraftig sier hva de mener om EEC-framstøtet. Det kan også få langt mer vidtrekkende betydning. Tidligere i historia har vi sett eksempler på hvordan ungdomsmassenes avvisning av imperialistenes og de reaksjonæres planer har virket som en gnist til å tenne brede folkelige bevegelser rettet mot disse planene. 4.mai-bevegelsen i Kina er et eksempel. I lederen side 2 tar vi opp 4.mai-bevegelsen og noen perspektiver på ungdommens kamp mot EEC.

Forfalskning i borgerpresssa om Kinas forhold til EEC

Kinas holdning til EEC har igjen blitt slått opp i forskjellige borgerlige aviser. Den sovjetiske »Socialistitsjeskaja Technika» og våre hjemlige borgerorganer bruker forskjellige ord og uttrykk, men innholdet i beskyldningene er det same: Kina fører en stormaktspolitikk på bekostning av folke-massenes interesser. Kina skal ha uttalt seg positivt om EEC, på en slik måte at det går imot folkene i Europa som kjemper mot EEC-imperialismens undertrykking og utbytting.

Og Karl Emil Hagelund i Dagbladet, samt EEC-tilhengerne i Arbeiderpartiet og Høyre gnir seg i hendene og sier: "Dette blir hodepine for SUF. Nå må SUF finne på politiske krumspring for å forsvare Kina. Til dette vil vi bemerke:
1) Det er systematisk løgnpropaganda. Borgerpresssa "dokumenterer" sine påstander med halve og forfuskede

FORTSETTES SIDE 2

step taken by the west european countries in joining forces against the hegemony of the superpowers, especially against the U.S. control and interference in western Europe.

upon the signing of the treaty, Britain, Denmark, Ireland and Norway will become members of the test european common market from January 1, 1973, after ratification of the treaty by the parliaments of the ten countries.

the west european common market was formed in 1958. It has been used by west european monopoly capital not only to step up exploitation of the working people, but also to strengthen economic contention with the United States. With the daily decline of the U.S. and the relative growth in strength of the west european countries, and with the daily acute economic contention of the west european countries with the U.S. and their growing resentment against the power politics of the two superpowers in Europe, the common market bloc has made progress step by step. To date, tariff has been

„Sosialister” uten klasseanalyse

BAK
SIDA

oppbrudd

OPPBRUDD utgis av SUF (m-l)s studentlag.

Ansvarlig redaktør: Torbjørn Melbye.
Redaksjonens adresse:
Postboks 115, Blindern, Oslo 3

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr. 10,-.
Abonnementssenger betales over postgirokonto
nr. 20 41 88, og talongen merkes:
»Abonnement Oppbrudd»

Utgitt med støtte av kulturstyret i Samskipnaden

EN LITEN GNIST KAN TENNE EN STOR BRANN

HVORDAN SKAL VI VINNE KAMPEN MOT EEC? Det har hendt før i historia at studenter og annen ungdom har gått i spissen for kamper mot imperialismen:

I Versailles i 1919 fordelte seierherrene fra første verdenskrig byttet. De bestemte at Japan skulle få privilegier i Shantung-provinsen i Kina. Det kinesiske folket var naturligvis mot dette, men regjeringa gjorde knefall for imperialistene.

Folket i Kina reiste seg til kamp mot imperialistenes forsøk på å utvide sitt herredømme over landet, og mot de innenlandske reaksjonære som løp imperialistenes ærend. Regjeringa ble presset til ikke å undertegne Versailles-avtalen.

Det var studentene i Kina som startet denne kampen. 4. mai 1919 demonstrerte 3000 studenter i Peking. Mange ble arrestert, men det førte bare til flere demonstrasjoner - og politiske streiker. Bevegelsen spredte seg, til studenter og skoleungdom utover landet, og til andre deler av folket. Småhandelsmenn og arbeidere gikk til politisk streik.

Det som hadde startet som en bevegelse av unge intellektuelle, ble til en brei,

antiimperialistisk folkefront, og ble dermed sterk nok til å vinne seier. Mao Tsetung har oppsummert 4. mai-bevegelsen som en viktig etappe på veien mot den sosialistiske revolusjonen.

"4. mai-bevegelsen hadde brodd mot en forræderregjering, en regjering som hadde inngått komplott med imperialismen og forrædde nasjonens interesser, en regjering som undertrykte folket."

"Denne bevegelsen hadde en veldig betydning. For hvilken rolle begynte den kinesiske ungdommen å spille fra og med 4. mai-bevegelsen? Den begynte i en viss forstand å spille rollen som fortropp."

(Mao Tsetung, 4. mai 1939: The Orientation of the Youth Movement.)

Spørsmålet om studentene i Norge i dag virkelig skal bidra til seier i kampen mot EEC-imperialismen, er et spørsmål om vi klarer å bli en fortropp i kampen. (Det er ikke nok å spre propagandamateriale!) Hvordan skal vi konkret gjøre dette?

FULL OPPSLUTNING OM EEC-AVSTEMNINGA på universitetet! Avstemningsgrunnlaget er: Ja eller nei til medlemskap i EEC. Samtidig kan man stemme om tidspunktet for folkeavstemninga; juni eller september. Hvis alle studenter ved universitet og høyskoler - og alle gymnasiaster, på tvers av Gjerdes forbud - deltar i en slik avstemning, vil det være et kraftig press for kravene: GRUNNLAGE FOR FOLKEAVSTEMNINGA MÅ VÆRE: JA ELLER NEI TIL FULLT NORSK MEDLEMSKAP I EEC! FOLKEAVSTEMNING FØR SOMMERFERIEN! Hvis alle gymnasiaster og studenter, tilsammen ca. 80 000 utdanningssøkende, går til avstemning under disse parolene, vil det være en kraftig inspirasjon for andre organisasjoner og yrkesgrupper til å gjøre det samme. Det vil være en sterk støtte til de fagorganiserte, som krever uravstemning i LO.

FRAM FOR EN EFFEKTIV POLITISK STREIK MOT EEC PÅ UNIVERSITETET! Både Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen har reist parolen om politisk streik i samband med stortingsbehandlingen av regjeringas melding om EEC i begynnelsen av mars. Det er grunnlag for en svært brei oppslutning om en slik streik på universitetene og skolene. Det har prøveavstemningene alt vist. Også her kan de utdanningssøkende gå forrest i kampen, og være en fortropp som utløser en større streikebølge mot EEC. Ved at vi reiser en bølge av politiske streiker og aksjoner, en brei, antiimperialistisk folkefront, kan vi presse regjeringa til ikke å ratifisere forhandlingsprotokollen.

OMDANN NSU!

I dag er NSU en byråkratisk organisasjon. I toppen sitter fastlåste tillitsmenn med et sekretariat. Studentene har liten kontroll med sentralutvalget, ledelsen mangler organisert kontakt med studentene. Dette er noe helt annet enn det studentene trenger: En landsomfattende kamporganisasjon for å slå tilbake statens angrep. Marxist-leninistenes initiativ for at NSU skulle engasjeres aktivt i prøveavstemninga og de utdanningssøkendes politiske streik mot EEC, viser hvordan organisasjonen kan brukes som et redskap i kampen. Vi må omdanne NSU. Dette er en oppgave for alle studentene, som kan løses gjennom en omfattende diskusjonsbevegelse utover våren og høsten. NSU må sjølv ta initiativet til dette. Marxist-leninistene legger derfor fram et konkret handlingsprogram som NSUs landsting i april kan vedta, for å gjøre omdanninga mulig. Dette programmet kan kort sammenfattes i tre paroler:

- BEKJEMP BYRÅKRATIET I NSU, STYRK STUDENTENES KONTROLL!
- STOPP ALL PENGESLØSING, SETT ØKONOMIEN I STUDENTENES TJENESTE!
- GJØR NSU TIL ET AKTIVT REDSKAP I KAMPEN MOT EEC!

Vi gjengir her deler av programmet:

For å styrke kontrollen nedenfra, må medlemmene i Sentralutvalget velges blant de delegatene som studentene har valgt til landstinget. Formannen og de seks andre i SU må stå direkte ansvarlig overfor allmannamøter eller det organet som velger dem som delegater til NSUs landsting. Likeledes skal de forplikte seg til å arbeide aktivt i landsdels gruppene som består av delegatene fra ulike deler av landet.

Delegatgruppene fra de forskjellige landsdelene må styrkes ved at de står mere direkte ansvarlig overfor allmannamøter eller det organet som velger NSU-delegater.

Et kollektivt arbeidende SU overflødiggjør generalsekretæren. Dermed spares også kr. 39.600 som er generalsekretærens årslønn.

Et grunnleggende prinsipp for et ikke-byråkratisk NSU er at ingen tillitsmenn er lønnet! Dette betyr i dag å kutte vekk de tilsammen 37.500 kr. sentralutvalget har i kompensasjon, og skjære bort lønna til utredningsarbeid som gjøres av studenter.

Av et årsbudsjett på ca. 400.000 kr. brukes ca. 91% til administrative utgifter! Denne

Kina og EEC (forts.)

Sitater" fra telegrambyrået Det nye Kina. Et eksempel: Telegrambyrået skriver den 24.1 : "Det vesteuropeiske fellesmarkedet blei stiftet i 1958. Det har blitt brukt av den vesteuropeiske monopolkapitalen ikke bare til å opptrappe utbyttinga av det arbeidende folket, men også for å styrke den økonomiske striden mot USA".

"interne" delen av virksomheten består av lønninger, papir, o.a. til administrasjonen, reiser (i hovedsak til Øst-Europa), møter, konferanser og seminarer som svært få studenter har interesse av. Mot dette står den minimale delen "ekstern" virksomhet, som i hovedsak består av bevilgninger til "Studentforum". Dette grelle misforholdet forteller mye om hvor byråkratisk og ineffektiv NSU er. Forholdet mellom "intern" og "ekstern" virksomhet må endres radikalt! Hele budsjettet må komme studentene til gode!

Dette krever blant annet full åpenhet i budsjettpolitikken! I den senere tida har bl.a. rot i økonomien ført til at Sentralutvalget ikke kan gjøre rede for en post på 23.000 kr. som er "forsvunnet". I en organisasjon kontrollert av studentene, ikke av pampene, kunne ikke sånt ha skjedd! Når vi ser at det er Samskipnaden, staten og kommunene som bevilger de pengene NSU bruker, ser vi også at en målsetting for oss er å gjøre NSU uavhengig av dem vi fører kamp mot.

Vi vil følge disse retningslinjene når det gjelder NSUs rolle i kampen mot EEC. 1) NSU støtter Arbeiderkomiteen og Folkebevegelsen i kampen mot EEC. 2) NSU vil mobilisere til demonstrasjoner, møter o.l. arrangert av Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen.

3) NSU vil sammen med andre og sjølv ta initiativet til politiske streiker og andre nødvendige aksjoner mot EEC-medlemskap. 4) NSU vil hjelpe Arbeiderkomiteen og Folkebevegelsen med videre utredninger om konsekvensene for utdanningssektoren av norsk EEC-medlemskap. 5) NSU støtter kravet om avstemningsgrunnlaget: "Ja eller nei til fullt norsk medlemskap i EEC," og vil arbeide for at flest mulig utdanningssøkende får anledning til å være med i prøveavstemninger. 6) NSU vil ta initiativet til å danne lokale grupper av Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen der det ikke er organisert EEC-motstand.

7) NSU vil sjølv, eller i samarbeid med Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen reise kamp mot EEC-forberedende tiltak som rammer studenter, elever og foreldre. 8) NSU vil arbeide for å trekke med andre organisasjoner, f.eks. gjennom DUK, i arbeidet mot norsk EEC-medlemskap. Blant annet kan det være aktuelt med teknisk og økonomisk støtte til organisasjoner som handlingslammes av en svak økonomi.

Og om undertegninga av forhandlingsprotokollen den 22.1 : "Dette er et nytt skritt av de vesteuropeiske landene mot å forene kreftene mot supermaktenes hegemoni, spesielt mot USAs kontroll og innblanding i Vesteuropa." Av dette refererer borgerpressen bare halvparten, og konkluderer: Kina er for EEC.

2) Hvordan vurderer kineserne virkelig EEC? Det framgår av sitatet ovenfor: Som alt annet har EEC to sider. EEC er et monopolenes fellesskap for hardere utbytting av folkene i Vesteuropa, men EEC er også rettet mot den amerikanske (og sovjetiske) imperialismens dominans i Europa. Det kineserne gjør i sine pressemeldinger, er å gi en materialistisk analyse av EECs funksjon. De uttaler seg hverken positivt eller negativt om EEC, men bare konstaterer fakta.

3) Hvorfor sprer borgerpressen slike forvrengninger? For det første fordi det er viktig for dem å sverte folket i Kina, som står som et levende eksempel på at revolusjon og sosialisme er den eneste farbare veien for folket. Jo større gjenklang de kinesiske erfaringene vekker i det norske folket, desto kraftigere blir hetsen i Aftenposten og Arbeiderbladet. For det andre fordi det er livsviktig for dem å bekjempe de norske marxist-leninistene. Jo større framgang vi vinner i å reise det norske folket til kamp mot utbyttinga og for sosialismen, desto mer pressende blir det for dem å prøve å mistenkeliggjøre oss, f.eks. ved å framstille oss som "Peking-dirigerte fanatikere".

Sosialimperialismen i Kreml - akkurat som USA-imperialistene - ser det naturligvis alltid som en av sine hovedoppgaver å bekjempe det sosialistiske og antiimperialistiske Kina, og særlig i disse dager, da telegrambyrået Det nye Kina stadig sender ut meldinger som utførlig beskriver de voksende vanskeligheter og indre stridigheter imperialistene vikler seg inn i på alle fronter.

ENHET I KAMPEN MOT EEC!

GODT MØTE I FOLKEBEVEGELSEN

Men »MAG» og »KU» prøvde å splitte.

Torsdag 10.2 avholdt Folkebevegelsen på Universitetet et vellykket medlemsmøte. Møtet vedtok å oppfordre allmannamøtene til politisk streik mot EEC, og vedtok i den anledning et politisk grunnlag for denne streike- og aksjonsdagen. En utdyping av teksten i form av to tilleggsparoler foreslått av m-l-eren Svein Mortensen gikk igjennom med overveldende flertall. De fem parolene ble:

Nei til EEC!
Folkarøysting i juni!
Ja eller nei til medlemskap som grunnlag for folkarøysting!
EEC truer arbeidsplassene-også Universitetet!

Vi streiker for å trygge vår arbeidsplass!

SUF(m-l)-stud finner det likevel nødvendig å kommentere en episode på medlemsmøte. Under punktet "supplering til Kontaktutvalget" reiste Carl Erik Schulz forslag om å velge inn en representant fra SUF(m-l). Marxist-leninistene har arbeidet innfor Folkebevegelsen i lang tid, både på universitetet og andre plasser. M-l-erne la i fjor høst fram et 4-punktsprogram:

1. Underskriftskampanje på avstemningsgrunnlaget.
2. Prøveavstemninger.

3. Propagandakampanje på EEC truer arbeidsplassene og "EEC betyr dyrtid"
4. Politiske streiker og demonstrasjoner.

I tida som har gått har flere og flere gjort dette til sin linje. FB arrangerer underskriftsinnsamlinger, på læresteder, bedrifter, i bydeler arrangeres det prøveavstemninger, på universitetet var 5 institutter i streik den 19. januar, og nå går FB på universitetet inn for politisk streik.

På bakgrunn av dette mente Carl Erik Schultz det var rimelig at SUF(m-l) fikk en representant i Kontaktutvalget på lik linje med de andre politiske organisasjonene som støtter FB.

Debatten over forslaget ble henviset til debatten etter innledningen til SFU-formannen Arne Nygårdsmoen. I foredraget la Nygårdsmoen stor vekt på at enheten i EEC-arbeidet må verges mot EEC-tilhengernes angrep. Foredraget la opp til å diskutere kampen framover. Derfor var det særlig grotesk at de to små organisasjonene "MAG" og "KU" brukte sine første talere, Bjørn Hvinden og Torstein Engelskjøn, til utelukkende å gå til angrep på SUF(m-l)s arbeid innfor enhetsfronten mot EEC, istedenfor å uttale seg om FBs oppgaver framover i forbindelse med prøveavstemningen og streiken. Hvinden (MAG) uttalte at det ikke kom på tale å samarbeide med SUF(m-l) i anti-EEC-arbeidet. Engelskjøn tok hardere i, og lotve at "KU" ville trekke seg ut av Kon-

taktutvalget dersom SUF(m-l) skulle bli innvalgt ved flertall på medlemsmøtet. Hva betyr egentlig et slikt ultimatum? Den eneste forklaringa er at "MAG" og "KU" setter kampen mot SUF(m-l) over kampen mot Bratteli-regjeringas forsøk på å få oss med i EEC! Stilt overfor denne politiske berserkergangen trakk SUF(m-l)-stud forslaget for at debatten skulle dreie seg om sak, for at medlemsmøtet skulle komme fram til skikkelige vedtak rettet mot regjeringa Bratteli og monopolkapitalens EEC-framstøt. I grunnen ville ikke "KU" 10-15 medlemmer og "MAG" 20-30 bety noe alvorlig tap for anti-EEC-arbeidet, og anti-kommunistene i disse organisasjonene ga oss for såvidt muligheten til å komme inn i Kontaktutvalget på deres "økekostning". I denne omgang mener vi likevel det er viktigere at "KU" og "MAG" bruker sine krefter og publikaskoner i kampen mot EEC, enn å rette fanatiske angrep på andre organisasjoner i enhetsfronten. Våre medlemmer fortsetter lojalt sitt arbeid i FBs grunnorganisasjoner.

Vi står allikevel fast på at det ville bety en styrke for FB og enheten i motstandsarbeidet at SUF(m-l)-stud får en plass i Kontaktutvalget på lik linje med de andre politiske organisasjonene. Debatten om dette bør fortsette blandt FBs medlemmer og på grunnplanen i FB slik at vi kan komme tilbake til saka etter noen tid.

STATEN VIL KNEBLE OPPOSISJON GJENNOM LUKKING

I kampen mot lukking har vi vunnet tre foreløpige seire: Fakultetsrådsmøtet på SV ble avbrutt, fakultetsrådet på jus har gått mot lukking og fakultetsrådet på HF har utsatt saka. Denne utviklinga har også staten merket seg. I Arbeiderbladet har ekspedisjonssjef i KUD, Kjell Eide, lansert en tilsynelatende ny taktikk for staten: Han går mot lukking, og snakker om universitetet i Oslo som studentene skal fordeles mellom universitetene og distrikthøgskolene, og kommer dermed inn på det som ellers har vært kalt en "nasjonal fordelingsentral". Det blir stadig klarere at statens mål er å skaffe seg politisk kontroll over det som foregår på universitetet, og at den vil bruke en allsidig taktikk for å oppnå dette. Vi kan vente oss en strøm av "nye" forslag i tida som kommer, samtidig som staten nok fortsatt vil kjøre på lukking.

Er det riktig at lukkinga henger sammen med EEC og statens forsøk på å skaffe seg kontroll? Dernest: Hvis det er slik, er det likevel taktisk riktig å ta det med i propagandaen? Vi skal ta disse spørsmålene hver for seg.

- "Utdanninga i EEC frambyr et broket og variert bilde" heter det. "Det er ikke snakk om noen norm Norge må tillemppe." Dette er riktig foreløpig, men det vesentlige her er at EECs prinsipp om fri arbeidskraftbevegelse forutsetter ensretting og felles opplegg av utdanninga. EEC-organene jobber nå på spreng med å lage felles standardiserte planer for eksamen, godkjenning av diplomer osv. Og i EEC-landa har de makt til å sette dem ut i livet uten videre! Når regjeringa i et EEC-land gir universitetene beskjed om å rasjonalisere, lukke e.l. innen en viss frist, så blir det gjort. Dessuten utarbeides det nå stadig flere planer av Ottosen-type. I Vest-Tyskland ble det sommeren 1970 vedtatt en plan for det videregående skoleverket med fleksible overganger mellom skoleslagene, bruk av standardiserte prøver osv.
- Siste skudd på stammen når det gjelder rasjonaliseringsframstøt her hjemme, snakk om et "open university" med TV-undervisning for folk som arbeider ved siden av, har tydelig forbilde i EECs planer. F.eks. er det allerede opprettet et slikt universitet i Firenze.

- Endelig: Når statens altoverskyggende

mål for øyeblikket er å få Norge med i EEC, er det da noen grunn til å anta at politikkene på utdanningssektoren ikke er lagt opp etter dette?

Når staten forsøker å skaffe seg fullstendig politisk kontroll over universitetet, henger det ikke bare sammen med behovet for å gi denne kontrollen videre til Brussel. Det begynner også å bli klart at staten er nødt til å kneble den politiske opposisjonen som fins der. Staten skal sikre seg herredømme ikke bare over selve utdanningssystemet, men kanskje først og fremst med den politiske virksomheten til dem som jobber innfor dette systemet. Universitetet er et av de stedene EEC-motstanden er kraftigst, initiativ som er blitt tatt på universitetet har vist seg å kunne tjene som forbilde for andre arbeidsplasser (prøveavstemninger, streik mot EEC osv.). Vi har sett hvordan Gjerde har gått til angrep på gymnasiastene: "Det kan ikke være noe godt demokratisk prinsipp at en gruppe går til avstemning før den er like godt orientert som hele samfunnet..." Vi kan tenke oss argumentasjonen ført et hakk videre: "Det kan ikke være riktig at en gruppe får uttale seg eller få drive politisk virksomhet på en måte som ikke hele samfunnet har anledning til..." Staten snakker allerede nå om "tillitskrise" mellom studentene og befolkningen ellers. I Vest-Tyskland sier den like ut at den ikke lenger vil utdanne "venstre-ekstremister".

NASJONAL FORDELINGSSENTRAL

På denne bakgrunn kommer alvoret i forslagene om et såkalt "folkevalgt organ" og en "nasjonal fordelingsentral" fram. Ved en nasjonal fordelingsentral vil staten raskt og effektivt kunne splitte forskjellige grupper ut mot hverandre, og plassere studentene etter som taktiske hensyn tilsier. Et utdanningsmessig stavnsbånd kan meget lett etableres. Vi betrakter dette som en meget alvorlig fare og finner det svært urovekkende at en del Ottosenmotstandere, deriblant SFU har gått inn på dette. Vi vil alvorlig henstille til alle som ikke har tatt avstand fra en slik nasjonal fordelingsentral å ta sitt standpunkt opp til revidering.

Er det så galt å trekke disse perspektivene inn i fronten? Vil det splitte den brede motstanden?

i ledelsen for oppbygginga av proletariets diktatur i Sovjet, som karakteriseres som politisk lik. Samtidig innses "Sosialisten" og gjengen rundt "Kontast" at folket i Norge og verden forøvrig ser på folket i Kina som et eksempel på at Derfor tør de ikke ta avstand fra folket i Kina og Mao. Tsetungs politikk uten å spille seg sjøl utover sidelinja. Derav følger behovet for å skille mellom Stalin og Mao.

VÅR
AGENT-
SPALTE:

SVEIN ANDREASSEN, journalist i "Arbeiderbladet". Spesialitet: Studentsaker. Denne mannen er kjent for å være blant de som har spredd mest løgn og hets om studentene og deres kamp de siste årene. Et typisk eksempel på hva han kan prestere, er forvrengningene i "Arbeiderbladet" i forbindelse med Studenttingets behandling av Samskipnadens budsjett for 1972. Da het det: "De ansatte i Samskipnaden vil streike mot studentens uansvarlige krav" og "studentene gambler med de ansattes arbeidsplasser". Når Svein Andreassen den gangen var den aller første til å bringe disse "nyhetene", går vi ut fra at det skyldes hans nære, personlige vennskap med direktør i Samskipnaden Kristian Ottosen og studentpamp Arvid Sveen. Disse to herrene visste som kjent om "streiken" lenge før noen av de ansatte!

For det første vil vi hevde at fronten mot lukking må ta utgangspunkt i hva slags karakter angrepet er av, og hvem som angriper. Vi har ovenfor vist at angrepet står i forbindelse med EEC - følgelig må det også være til-latt å si det høyt.

For det andre er det her snakk om å vinne andre grupper av folket som allierte. Lukkingsframstøtet er bare en liten del av et større angrep. Det er den delen av EEC-framstøtet som vil ramme studentene særegent. Sosialdemokratiet har lenge kjørt en bevisst splitt- og hersk-linje. Skal vi ha noe håp om å trenge gjennom den muren, må vi ivse at kampen vi fører mot lukking er en del av den kampen hele folket fører mot EEC. - Hvern er det som eventuelt vil bli splittet ut av fronten ved dette? Ingen andre enn den vesle DKSF-gjengen som allerede er splittet ut. De har i høye ordelag kunngjort at de setter forsvaret av "beslutningsprosessen" høyere enn kampen mot lukking. Derfor har de også gått mot innmarsjen i fakultetsrådsmøtet på SV. At 10-20 ekstremister i DKSF som fyker rundt med "Ja til Europa"-merker blir splittet ut, oppfatter vi heller som en styrking av fronten enn en svekkelse.

Nytt anti-EEC program

Sentralkomiteen i MLG (ML-gruppene) har tatt initiativ til et minimumsprogram for enhetsfronten mot EEC våren 1972. Sentralkomiteen mener at det slår fast politiske paroler og prioriterer arbeidsoppgaver på en måte som burde kunne aksepteres og settes ut i livet av alle personer, grupper og organisasjoner som motarbeider norsk medlemskap i EEC

I. FORSVAR NORSK SUVERENITET - NEI TIL SALG AV NORGE!

- Til kamp mot forlovelsespakta og andre politiske EEC-forberedelser!
- La forsvaret av norsk suverenitet mot den imperialistiske blokken EEC gjennomføre alle opplysningsvirksomheter, alle aksjoner og demonstrasjoner!
- Fram til folkeavstemninga og stortingsbehandligna må dette være EEC-kampens grunnleggende parole!

II. EEC TRUER ALLE ARBEIDSPLASSE - OGSÅ DIN!

- Avslør EEC-tilhengernes taktiske hovedframstøt om at «bare EEC kan trygge arbeidsplassene».
- Vis at EEC-medlemskap betyr innskrenket råderett over alle arbeidsplasser!
- Vis at EECs harde strukturrasjonalisering vil ramme latvonnnsindustrien, med mange kvinnelige ansatte, spesielt hardt!
- Vis at EECs storkonsern-politikk også rammer funksjonærene, både i form av oppsigelser og hardere arbeidspress!
- Avslør storkonsernens gambling med dagens arbeidsplasser!
- Aktiviser EEC-motstanderne til å undersøke hva EEC-medlemskap vil bety for hans og hennes arbeidsplass!

- Akkurat i vår må denne parolen bli motstandsbevegelsens taktiske hovedparole!

III. MOBILISER HUNDREDE, TUSENER OG TITUSENER I PROVEVALG OM EEC!

- Krev uravstemning i din interesseorganisasjon!
- Arranger provevalg i bedrifter, boligstrøk, bygder og på skoler!
- La grunnlaget i provevalget være ja eller nei til fullt medlemskap i EEC!

IV. FORBERED OG GJENNOMFØR POLITISKE STREIKER OG KRAFTIGE AKSJONER MOT EEC!

- Frem forslag om politiske streiker mot monopolkapitalens og regjeringas EEC-politikk i din fagforening!
- Ta initiativ til bonde- og fiskeraksjoner!
- By og land, hand i hand: fram for felles distriktdemonstrasjoner!
- Legg særlig vekt på å markere EEC-motstanden ved følgende anledninger:

STORTINGSBEHANDLINGEN I MARS: La Bratteli få se hva vi mener!

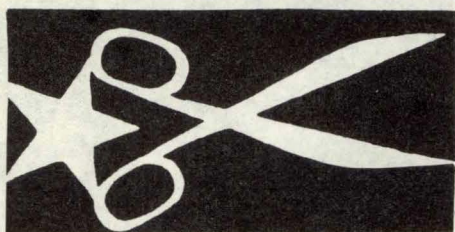
1. MAI: La kampen mot EEC prege arbeiderklassens dag!

17. MAI: Gjennomfør nasjonaldagen som en kampdag for norsk uavhengighet og suverenitet mot imperialismen!

7. JUNI: Fram for nye, mektige folketog!

V. ORGANISER ALLE EEC-MOTSTANDERE!

- Bygg ut Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtd og Folkebevegelsen!
- Samordne anti-EEC-arbeidet på alle plan, styrk enheten i motstandsbevegelsen!
- Forsvar retten til organisert anti-EEC-arbeid på arbeidsplasser og skoler!

MOTSIGELSEN "STALINISTER/MAOISTER"

Borgerpressa, fra Morgenbladet til Sosialisten har i det siste kolportert rykter om en angivelig mellom "stalinister" og "maoister" i SUF(m-l). Morgenbladets fantasier troyer seg inn i rekken av frenetiske og parodiske forsøk på å splitte m-l-ene og splitte massene fra m-l-ene. Enhver med elementært kjennskap til den internasjonale kommunistiske bevegelsen vet at det ikke har eksistert, eller eksisterer, noen slik motsigelse noe sted.

Hva sier Mao sjøl?

"Marx", Engels', Lenins og Stalins teori gjelder som riktig for hele verden."

Jeg mener at det fins to "sverd": Det ene er Lenin og det andre er Stalin. Russerne har nå kastet fra seg sverdet Stalin. Har noen ledere i Sovjetunionen, også til en viss grad kastet fra seg sverdet Lenin? Slik jeg ser det, er blitt kastet vekk i betydelig grad!

Når "Sosialisten" også kjører opp dette ryktet henger det sammen med den hetsen de forøvrig har kjørt opp mot Stalin. Som andre opportunistiske ønsker de å forkaste en del marxistiske prinsipper (proletariatets diktatur, partiets rolle etc.) I 1969 hylte Finn gustavsen & Co om det politiske liket Lenin. Nå er det Stalin, som stod

„Sosialister” uten klasseanalyse (forts.)

skal likevel tolke dem velvillig og være enige i at alle disse klassene har felles interesser. Men så heter det: "Kapitaleierne og deres allierte er derfor den egentlig herskende klasse i Norge." Hva betyr dette? Går

Svein Andreassen, som vanligvis er ute etter progressive i sin alminnelighet, er i dag naturligvis særlig interressert i EEC-motstandere. OPPBRUDD har fått vite at hans spesialoppgave i "Arbeiderbladet" for tida er å snuse opp "venstreekstremistisk" anti-EEC-propaganda og -aksjoner. Dette stoffet skal så bringes i "Arbeiderbladet" i forvrengt form, som et forsøk på å skremme "marginalgruppene" og splitte EEC-motstanden.

Vi oppfordrer alle EEC-motstandere til å holde et øye med hva denne fyren foretar seg f.eks. på Blindern og i Studentersamfundet, og bidra til at han ikke får den lange nesa si borti noe han ikke har noe med å gjøre!

SUPER-JESUS

I følge en avtale mellom A/S Studentkro og et selskap med det velklingende navnet "Superstar Productions" skal Jesus Christ Superstar settes opp i Oslo. Dette skal skje i Chateau Neuf. Vi burde sikkert glede oss dette i og med at det sikkert vil bli en innbringende affære for begge parter. Hva er så denne Superstar-saken for noe? Er det et ærlig stykke popmusikk på linje med f.eks. den andre rock-operaen, Tommy, som en og hver kunne ha glede av å høre og se. Nei det er ikke det, det er intet annet enn monopolkapitalens forsøk på å skape en "Jesus-kultus" som kan overta etter den utdøende hippiekultusen. Dette gjør den av to hovedgrunner: 1) For å tjene mest mulig penger. 2) For å få ungdommen over i et, for dem, ufarlig ideologisk spor, for å sikre seg mot en virkelig ungdomsreinsning. Styret i DNS har satt seg i mot at stykket blir satt opp i Chateau Neuf. Dette slutter vi fullt opp om, og vi støtter støtter alle andre aksjoner som kommer mot dette framstøtet fra kapitalens side.

hovedmotsigelsen i Norge i dag mellom kapitaleiere av alle avskygninger og en "ny, utvidet arbeiderklasse?" Vi tror folkene i "Sosialisten" blander sammen den grunnleggende motsigelsen i samfunnet og den konkrete hovedmotsigelsen i Norge i dag. Den grunnleggende motsigelsen går helt riktig mellom arbeid og kapital, men er dette hovedmotsigelsen? Er ikke situasjonen den at en masse små kapitaleiere - småhandlere, bønder som eter en del jord og utstyr selv osv. - trues av monopolkapitalen. Er det ikke et faktum at vi i dag jobber sammen med mange slike folk innfor Folkebevegelsen mot monopolkapitalens angrep på det norske folket? Men det er da ikke slik at disse forskjellige klassene og gruppene tilhører arbeiderklassen for det? "Sosialisten" ser ikke at spørsmålet om enhetsfronten er et spørsmål om å utarbeide en strategi for alle klasser som i dag står mot monopolkapitalen. Derfor tror de enhetsfronten kommer rekende ev seg selv, og derfor forfekter de parolen "Bare enhet, og ingen kamp innfor fronten!"

USF påstår seg å være marxister og populist. Når det gjelder marxismen har vi påvist at de faller igjennom på følgende punkter:

- spørsmålet om klassekampen og statens klassekarakter
- spørsmålet om partiets rolle
- spørsmålet om interessekampen og kampen for sosialismen
- analysen av hovedmotsigelsen

Når det gjelder populismen kan vi kort slå fast at den er en småborgerlig, anti-kapitalistisk og anti-marxistisk ideologi, som bl.a. ikke stiller spørsmålet om den politiske makten og som ikke trekker opp arbeiderklassens ledende rolle. Vi vet at det ikke er mange innfor USF som står på slike populistiske standpunkter. Samtidig håper vi de vil ta opp til debatt og avvise det reformistiske grumset som kjøres opp av "sosialisten", og isteden basere seg på hva som skjer i virkeligheten.

I «Sosialisten» nr. 1 i år legger USF-lederne fram sitt politiske grunnsyn. Det er lenge siden vi har sett en så gjennomført samling av virkelighetsfjerne teorier og høytidelige talemåter.

For å gi det et vitenskapelig preg, presenterer de det som en blanding av marxisme og popu-

lisme! Samtidig kommer en del halvsure, forurettede utfall mot marxist-leninistenes teori og praksis, mens det ikke nevnes et ord om de kampene studentene nå står oppe i mot lukking, mot økte husleier og mot EECs angrep på universitetet. Vi skal her ta for oss en del av de verste sakene.

Hovedoppslaget "SF og sosialistisk strateg i Norge" inneholder bl a en historisk analyse av SF, der det nevnes følgende fra SFs historie: at SF fra en ensidig utenrikspolitisk orientering etterhvert rettet oppmerksomheten mot norske forhold, at SF iden forbindelse tok opp kamp mot tidsstudier på arbeidsplassene, og at SF utviklet en distriktspolitisk desentraliseringslinje. USF "glemmer" å nevne at det nettopp var de revolusjonære i SFs daværende ungdomsorganisasjon SUF som fikk gjennom dette i skarp kamp mot Gustavsen og andre i SF-ledelsen. Dette er likevel mindre viktig.

Den sentrale tese i "Sosialisten" er: "I teori og praksis forener SF i dag marxistiske og populistiske elementer." Hva angår marxismen viser nummeret av "Sosialisten" at USF faller helt igjennom.

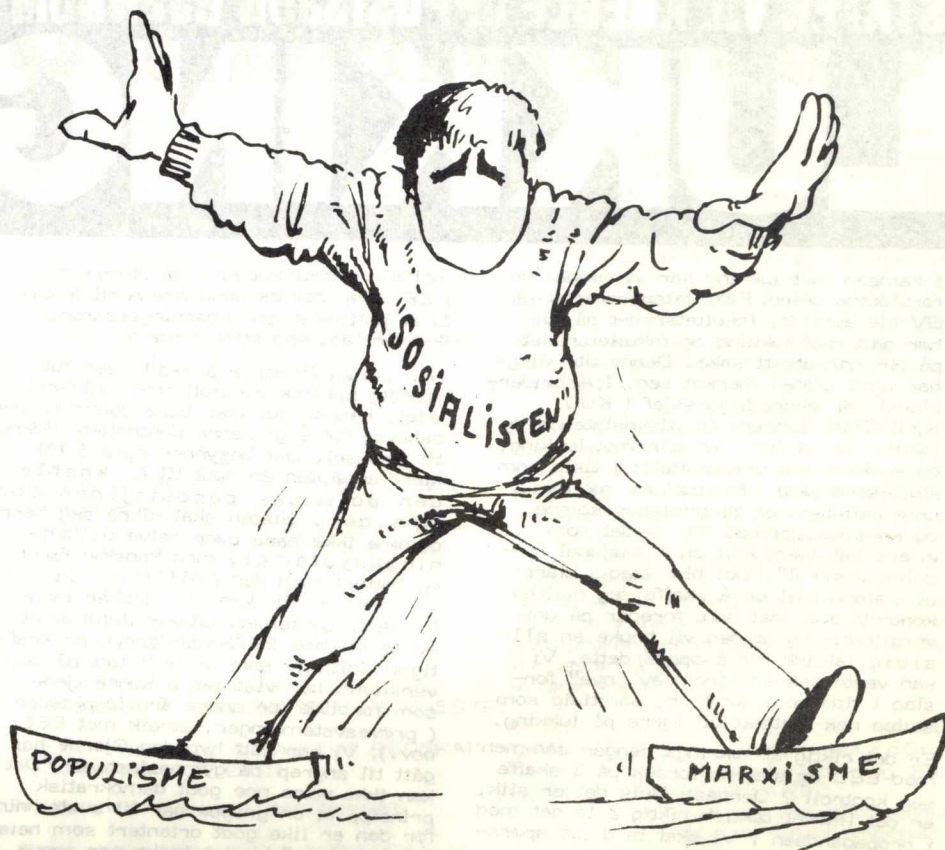
Synet på staten

To sentrale ting i marxismen er forståelsen av klassekampen og statens klassekarakter. Hva er den norske staten - et diffust administrerende organ over klassene eller et redskap for monopolkapitalen i

klassekamp, og det finnes bare to muligheter: enten tjener partiet arbeiderklassen og folket, eller så tjener det borgerskapet. Finnes det noe tredje standpunkt, over klassene? Hvis partiet ikke lenger taler med arbeiderklassens stemme, slik dere sier - ja da er ikke lenger partiet et kommunistisk parti, men et uttrykk for borgerskapets herredømme, slik vi ser det f eks i Sovjet i dag.

Men hva er virkeligheten i et sosialistisk land med et kommunistisk parti i ledelsen? USF selger så vidt vi vet Jan Myrdals utmerkede bøker fra Kina på stands på Blindern. Myrdal forteller om en enhet mellom parti og folk, der partiet består av folkets beste elementer. Folket godkjenner optak i partiet, og partimedlemmene arbeider ute blant folket i produksjonen under kritikk fra massene. Partiet oppsummerer så folkets meninger og problemer og legger fram en politikk, denne diskuteres blant massene, politikken korrigeres osv. Dette er virkeligheten - hvorfor da spre borgerlige myter om "partidiktatur"?

Nettopp denne leninistiske partiteori sikrer både demokrati nedenfra og sentralisme og ledelse ovenfra. ML-erne legger stor vekt på partiets rolle av særlig to grunner: For det første viser

„Sosialister” uten klasseanalyse

Norge? Dette spørsmålet utgjør vannskillet mellom reformister og marxister.

USF trekker opp at de korporative trekk i Norge øker ved nært samarbeid mellom staten og næringslivsorganisasjonene, og sier så: " - den korporative staten med sin ekspertise og med sitt "samarbeid" med store næringslivsorganisasjoner ivaretar de mer langsiktige interesser kapitalismen som system har, snarere enn mer umiddelbare interesser til storkapitalistiske elitegrupper."

Ærlig talt, USF, hva mener dere med det dette? Den herskende klasse i Norge i dag er monopolkapitalen (særlig gruppingene som kontrolleres av 5 banker: DnC, Kreditkassen, Bergens Privatbank, Landsbanken og Bøndernes Bank). Monopolkapitalens redskap er staten - det nære komitesamarbeid mellom statsapparatet og næringsorganisasjonene er nettopp et uttrykk for statens klassekarakter. Å stille statens ivaretagelse av kapitalismens langsiktige interesser opp mot statens rolle som direkte redskap for monopolkapitalen er rent sprøytt. I EEC-saken, distriktsnedlegginga, pris- og lønnspolitikken og universitetspolitikken viser staten seg som monopolkapitalens konsekvente redskap.

Om synet på staten er viktig: hvis ikke staten er en klassestat, ja da kan vi jo reformere kapitalismen - arbeidermakt på bedriftene, folkemakt i lokalsamfunnene osv. Men arbeidernes "makt" på Nyland vest er lite verdt i det øyeblikk statsapparatet sender soldater og politi dit for å verne monopolkapitalens diktatur. "Sosialisten" snakker om å "legge lokalsamfunnets interesser til grunn..." og "legge avgjørende vekt på folkelig organisering i produksjon og politikk..." Men hvordan er dette mulig uten å holde den politiske makten? Det går ganske enkelt ikke an å snakke om "arbeidermakt" og "folkemakt" uten å stille spørsmålet om hvem som kontrollerer de norske NATO-divisjonene. Monopolkapitalens politiske makt må knuses og folket under ledelse av arbeiderklassen må erobre den politiske makten (proletariatets diktatur). Skjønner vi ikke dette, kan vi prate om sosialisme i årevis uten å komme den nærmere.

Proletariatets diktatur nok en gang

"Sosialisten" sier: "ML-strategien i praksis: Partidiktatur i stedet for proletariatets diktatur." Her har vi borgerskapets viktigste innvending mot ml-erne gjentatt av SF nok en gang. "Sosialisten" påstår at marxismen-leninismen fører til partidiktatur, og at "partiet taler da ikke lenger med arbeiderklassens stemme," men "bare vil høre sin egen."

Men nå er det slik her i verden, skribenter i "Sosialisten", at det foregår

historien at ingen sosialistisk revolusjon har vært seierrikk uten ledelse av et ekte kommunistisk parti. For det andre kan alle se at våre fiender monopolkapitalen og imperialismen er meget sterke og sentralistiske - folket kan umulig knuse fienden uten en sterk ledelse.

Interessekampen og kampen for sosialismen

"Sosialisten" prøver nok en gang å omsette de forslitte SF-ideene om "defensiv interessekamp" og "offensiv revolusjonære mål". For dette formål er de nødt til å pådytte marxist-leninistene et trotskistisk synspunkt vi aldri har hatt: "M-l'erne stoler på at forverrings- og krisetendensene i kapitalismen er såpass sterke at dagskrava bare i liten grad kan innfris, slik at interessekampen kan få de revolusjonære konsekvenser som teorien forutsetter." Har skribentene i "Sosialisten" sjølv så liten tiltro til den ideologiske blandingen sin at de er nødt til å ty til slike forfalskninger? Marxist-leninistene har alltid gått inn for å reise kamp for de nære dagskrava, samtidig som vi stadig påpeker at folkets interesser ikke kan sikres endelig innfor kapitalismen. Spørsmålet om kampen for sosialismen er et spørsmål om væpnad kamp, om å knuse det borgerlige statsapparatet og om å opprette arbeiderklassens politiske makt, proletariatets diktatur. Som vi har sett har ikke "Sosialisten" noe tilnærmedesvis en strateg for disse tingene. Hvordan vinner så arbeiderklassen den kamperfaringen og den bevisstheten som

skal til for å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen? Jo, på den eneste mulige måten: Ved praksis, ved å ta opp kampen for sine interesser her og nå. Gjennom dette blir den ikke bare bedre i stand til å forsvare sine interesser, men lærer atskillig om hvem staten tjener osv. Hva lært f.eks. ikke sporveisarbeiderne om arbeidsretten og staten under sporveisstreiken? Erfaringene fra disse massekampene vil også tilsi at arbeiderklassens og folkets interesser ikke kan sikres endelig under kapitalismen. Oppgaven for det kommunistiske partiet blir å lede denne massekampen og å propagandere resultatene av den, dvs. bl.a. påpeke at den peker utover kapitalismen.

Etter streiken i Sauda 1970 oppsummerte arbeiderne: "Resultatet av streiken er bare midlertidig. Under kapitalismen må arbeiderne alltid kjempe... Arbeiderne kan bare få de verdiene de skaper under en annen samfunnsform." Kjære venner skribenter i "Sosialisten", dere kaller dere marxister, men dere fornekter jo den marxistiske erkjennelsesteorien: At mennesket oppnår kunnskap og bevissthet gjennom praksis. En sak er det at fantomene i "Sosialisten" tillegger oss trotskistiske synspunkter. En annen sak er at de ikke avviser denne teorien fordi den er folkefiendtlig, men i stedet gir seg til å mane bort krisa ved magiske tiltak! Kan det være at "Sosialisten" fullstendig gir blaffen i kolossal arbeidsløshet i Tyskland, Storbritania og Sverige, valuta- og gullkrise i den vestlige verden, væpnad kamp i Irland og kjempemessig gruvearbeiderstreik i England?

Klasseanalyse, imperialismen og enhetsfronten

Det ser ut til at "Sosialisten" er på god vei til å etablere en "arbeiderklasse av ny type" Sitat: "...ikke bare arbeiderklassen i tradisjonell forstand, men også bønder, fiskere, husmødre, de som lever av trygder, ungdom under utdanning og i militærtjeneste." Vi

FORTSETTES SIDE 3

Gjerde på Blindern

Den 17. februar hadde vi den ære å få besøk av kirke- og undervisningsminister Bjartmar Gjerde på Blindern. Han ble observert mens han spasserte småkonverserende fra bygg til bygg sammen med bl.a. rektor Andæs. Man skjønnte jo hva grunnen til besøket var og snart var det et par hundre mennesker som toget over plassen med Gjerde og Andæs i spissen, mens ropene "Nei til lukking" og "Nei til statens diktatur" runget høyt, tydelig og ofte. En av studentene ville gjerne vite hvor langt lukkingssaken var kommet i departementet. Til det spørsmålet hadde ministeren bare et hånflir til overs. Etter at "visitasen" var over søkte herrerne tilflukt i restauranten på Fredrikke, men heller ikke her fikk de være i fred. Døra ble åpnet og "Nei til lukking runget for siste gang. La oss til slutt sitere en av de tilstedeværende: "Han fikk ikke gå i fred i dag og vi kan love ham at han ikke skal få være i fred siden heller". Så sant som det er sagt.

Husleiestreiken: forts.

ennå ikke er helt klar over hva det gjelder. Et ledd i å rette på dette er den streikeavisa som nettopp er gitt ut.

● Hvordan vil dere vinne?

Vi vil presse staten til å innfri kravene våre. Dette presset består i at så å si alle på studentbyene er enige i kravene og på denne måten står sammen i en front mot husleieøkningen. Mange vet også at man må ta opp kampen og ikke bare be om penger. Skal vi vinne, må vi ha flest mulig med i streiken, men også de ikke-streikende må støtte aktivt opp om kravene. Dette kan de blant annet gjøre gjennom Tillitsmannsutvalget på Sogn og leieboerutvalget på Kringsjå. Vi ser det også som viktig at andre studenter støtter oss. Bare på denne måten kan vi presse Samskipnaden til å stille seg på vår side. Vi understreker at vi ser staten som vår fiende. Om Samskipnaden havner på statens

eller vår side, er et taktisk spørsmål. Vi har ingen illusjoner om at vi kan vinne ved å presse Samskipnaden økonomisk. Erfaringene fra husleiestreiken i fjor tilsier dette. Vi vil sette i gang aksjoner for å få de ansatte til å støtte oss. 80% av utlendingene støtter oss, og islendingene har allerede gjennom sin forening vedtatt å støtte streiken.

Erfaringene fra Sverige viser at støtte utenfra er livsviktig. Foreløpig har vi motatt støtte fra: Universitetet SF, SUF (m-l) stud., fra allmannamøter, de husleiestreikende i Umeå, Uredd-aksjonen i Trondheim, Streikestøttekomiteen, o.a. Vi arbeider med å få støtte fra andre politiske organisasjoner, borettslag, fagforeninger, osv. Dette samlede presset skal gjøre det umulig for staten å ignorere de streikendes krav eller kaste dem ut på gaten.